

Chương 3

“Vào đi, vào đi, con trai.” Giáo sư Hartman đẩy Robert tới một chiếc ghế bành êm ái rồi dõng một thếp giấy tờ đi để lấy chỗ cho cậu ngồi xuống. “Bác xin lỗi vì không thể nói rõ hơn từ trước, nhưng có đôi điều tế nhị hơn bác muốn trao đổi với cháu.”

Ông giữ thếp giấy trên cao một lúc, như thể ông chưa chắc để chúng ở chỗ nào. Rốt cuộc, ông đặt chúng lên chiếc bàn bên cạnh một huy chương rách tả tơi treo lơ lửng giữa đôi ngà voi. Sau đó, ông quay trở lại bàn làm việc và bị đập đầu gối vào cạnh dưới bàn khi ngồi xuống.

Trong khi giáo sư còn đang bối rối, Robert nhìn quanh phòng làm việc. Đây là căn phòng cậu thích nhất trong nhà này. Cửa sổ đóng bằng gỗ sồi và những chiếc tủ có mặt kính không hiểu sao lại gợi cậu nhớ về mái ấm cũ của cậu và cả vô số những ngăn tủ trưng bày của cửa hiệu. Ở phía cuối phòng, trên mặt một lò sưởi lớn làm bằng đá là một chiếc bình đựng tro nhỏ bằng đồng. Phía trên đó là một tấm chân dung đóng khung mạ vàng lớn hình một phụ nữ đang mỉm cười nhìn xuống cả hai từ trên cao. Bà là mẹ của Lily, Grace Rose Hartman, đã mất khi Lily mới chỉ sáu tuổi đầu, và bà có một khuôn mặt nhân từ, thông minh mà Robert khá thích.

Ba Robert chưa bao giờ kể cho cậu nghe nguyên do vì sao mẹ ruột của cậu lại bỏ đi. Bà đi khi Robert mới chỉ ba tuổi, và khi đã đủ khôn lớn, cậu cảm thấy phần nộ với bà đến nỗi chẳng bao giờ hỏi về bà lời nào. Ít ra cậu

vẫn còn có ông Thaddeus - ba sẽ chăm sóc Robert, sẽ ở bên cậu. Nhưng giờ thì ông đã ra đi, Robert thấy mình hoàn toàn cô độc.

Giáo sư đã hết bối rồi. Ông nghiêng người về đằng trước và nhìn Robert bằng đôi mắt sáng sắc sảo của mình. “Bác e là...” Ông nói. “Chúng ta vẫn không nhận được h ỏi âm cho mẫu quảng cáo đặc biệt mà ta đã đặt viết trên tờ *Nhật báo Cog* để tìm mẹ của cháu. Và cảnh sát rõ ràng không đủ may mắn trong việc lần theo dấu vết của bà ấy. Bác đã hỏi quanh cả làng nữa - họ đều là những kẻ hay ng ời lê đôi mách, dĩ nhiên là vậy, nhưng chẳng ai trong số họ có bất cứ thông tin nào. Trừ ông mục sư ra. Ông ấy còn nhớ đám cưới của ba mẹ cháu ở nhà thờ, và bác nghĩ có lẽ sẽ hữu ích nếu lấy tên thời con gái của mẹ cháu từ những ghi chép của họ. Nhưng khi các bác lục lại sổ đăng ký kết hôn, nó cũ kĩ quá đổi... Trang giấy đáng ra phải là tờ ghi chép các thông tin ấy thì lại không thấy đâu. Nó đã bị xé đi mất.”

Robert ngả về đằng trước trên ghế của mình. “Nghĩa là sao ạ?”

“Nghĩa là ai đó đã bỏ nó đi một cách bất hợp pháp.” Ông John nói. “Có lẽ bởi họ không muốn tên thời con gái của mẹ cháu được tìm thấy.”

Robert hít thở một hơi sâu và lún mình vào ghế. Cậu cảm thấy hơi hụt hẫng với khám phá mới này. “Lạ thật đấy.” Cuối cùng cậu nói.

“Lạ phải không?” Ông John nói. “Có đi đâu gì khác mà cháu còn nhớ về bà ấy không? Bất kỳ đi đâu gì có thể giúp ích?”

Robert lại suy nghĩ. Nghĩ kĩ. Còn có một đi ầu nữa. “Cháu nghĩ ba đã từng nói rằng hồi hai người họ mới quen nhau, mẹ nói chuyện với các linh hồn và rằng bà là một nữ diễn viên của nhà hát.” Có đúng vậy không nhỉ? Chắc là không đâu - nghe xa lạ quá... Nhưng cậu lại nhớ rất rõ đi ầu đó.

“Sự thật là.” Robert nói với ông John. “Ba cháu hầu như không nói về mẹ sau khi bà đi. Và tại sao ba phải nói cơ chứ? Chính mẹ đã bỏ ba con cháu đi. Cháu không hiểu vì sao ba để lại cửa hiệu cho mẹ nữa.”

“Bác không thể trả lời cháu.” Ông John thở dài. “Nhưng ít ra chúng ta có thêm thứ gì đó để tiếp tục tìm kiếm. Dẫu vậy, nói thật thì bác không hy vọng cho lắm rằng chúng ta có thể xử lý tình trạng lộn xộn này. Có vẻ như Selena, hoặc ai đó có liên quan đến mẹ cháu, đã cố che giấu bí mật nơi ở của bà ấy trong một thời gian dài.” Ông ho hắng một tiếng. “Thực tình, mĩa mai thay, bởi chính bác cũng đang cố giấu kín gia đình này. Có lẽ bà ấy cũng gặp những rắc rối trong quá khứ cho nên vẫn đang cố trốn tránh.”

Câu chuyện về bà Selena càng ngày càng thấy xa lạ hơn. Bác John nói đúng, phải chăng là mẹ đã chủ tâm bỏ đi để trốn tránh rắc rối nào đó? Robert thậm chí không thể bắt đầu suy đoán về sự thật.

Ông John đóng nắp chiếc bút mực đang nằm ngang cuốn sổ ghi chép trên bàn làm việc của mình. “Dù sao chẳng nữa, Robert à, nếu không có bất cứ thông tin mới nào về mẹ cháu, có vẻ như chúng ta sẽ chẳng thể làm thêm nhiều điều khác để tìm kiếm bà ấy, dẫu bác đã nỗ lực hết sức mình.”

Robert xê dịch trên ghế đầy lo lắng. “Đi đâu ấy có nghĩa gì với cháu ạ?”

Ông John thở dài. “Có nghĩa là cháu giờ là trẻ mồ côi, bác cho rằng như vậy. Nhưng bác có một gợi ý khác để giải quyết vấn đề...”

“Và gợi ý đó là gì, thưa ngài?”

Ông John mỉm cười, đôi mắt nâu của ông lấp lánh sáng đằng sau cặp mắt kính. “Làm ơn, đừng gọi là “Ngài” nữa, Robert, con trai của ta. Cháu có thể gọi bác là John, hoặc là...” Ông hắng giọng. “Cháu thậm chí có thể gọi bác là cha, nếu cháu muốn - thực tế chúng ta là một gia đình mà. Và đó

là đi đâu mà bác muốn nói với cháu... về phần thực tế ấy, ý bác là vậy... Đi đâu ấy có nghĩa... Bác đã nghĩ rất nhiều về việc cháu ở cùng nhà bác ở Brackenbridge kể từ khi ba cháu... từ khi Thaddeus tội nghiệp qua đời... Và bác đã quyết định rằng đi đâu tốt nhất dành cho cháu - cho tất cả chúng ta, Lily và bản thân bác nữa, cháu hiểu chứ? - là chúng ta... bác sẽ... nhận nuôi cháu. Cháu nghĩ sao về ý đó?”

Nhận nuôi! Từ ấy như một luồng điện giật mà Robert không ngờ tới, dù là nhỏ nhất. Sự thật là cậu hầu như không thể chấp nhận được những thay đổi đã diễn ra kể từ khi chuyển tới đây. Rồi giờ cậu phải nghĩ những thay đổi này là mãi mãi...

Ông John rất, rất tốt bụng, Lily cũng vậy, thực ra mọi người đều tốt. Và đây là một ngôi nhà đẹp... Nhưng mà, nếu quá khứ là thứ gì đó dễ lãng quên, thì cuộc đời có lẽ sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào... Chắc chắn sẽ an toàn hơn nếu giữ mọi thứ như chúng vốn có phải không?

Robert mở miệng định nói, nhưng ông giơ một tay lên. “Ừ, bây giờ cháu chưa phải quyết định ngay đâu. Trong thời gian đi vắng bác sẽ tới nói chuyện với một vị luật sư, sau đó nếu cháu quyết định làm một thành viên của gia đình bác thì chúng ta sẽ có thể thực hiện những dàn xếp chính thức.”

Ông John thở ra một hơi dài. Dường như ông đã sắp đặt sẵn tất cả những chuyện này, cuộc nói chuyện này, từ trước đó rất lâu và rồi cuộc ông đã nói ra hết được những gì ông muốn nói.

Robert cố nặn ra một câu trả lời nào đó. Những từ ngữ đã chực sẵn trên đầu lưỡi cậu, nhưng không thể thoát ra được. Một hố sâu ngăn cách tạo thành bởi sự im lặng đang mở rộng giữa hai người và cậu không biết làm sao để lấp đầy. Cậu rất thích giáo sư - cảm thấy ông yêu quý cậu gần như

yêu quý Lily vậy. Gần như thể họ là gia đình. Nhưng vẫn còn cái gần như tồn tại. Một cái ổ gà trên đường. Hoặc như một bức tường gạch chắn đường cậu đi.

“Vẫn đê là, thưa ngài.” Robert nói, và khi nói, cậu nhận ra mình đã định gọi ông John là “John” - không phải là ngài, hay Giáo sư Hartman. “Không phải là... cháu muốn, rất muốn, nhưng cháu vẫn không có cảm giác rằng ba cháu đã ra đi. Cháu không muốn trở nên vô ơn. Nhưng chỉ là...”

Cậu không biết phải nói gì khác, cậu ghét tỏ ra thô lỗ. Một phần trong cậu mong muốn ông John trở thành cha và Lily thành em gái của mình. Nhưng một mảnh ghép khác lại cảm thấy đi đầu ấy là phản bội lại ba cậu. Và một giọng nói gian xảo nhỏ nhẹ thì thầm bên tai cậu: *Và sẽ ra sao nếu ngày nào đó mẹ trở về tìm mi?*

Là một phần của gia đình khác sẽ là sai trái, cậu cảm thấy thế. Cậu muốn lấy lại cuộc sống xưa kia, muốn trở về nơi cậu thuộc về. Dù cho cậu có giận bà Selena vì đã bỏ rơi cậu bao nhiêu năm trời, vì đã đi mà không lời từ biệt và vì sự thật là cậu chẳng nhận được dù chỉ một tin nhỏ của bà kể từ đó đến nay, nhưng là con trai của mẹ thì dù gì cũng vẫn là con trai của ba. Và cậu không muốn buông bỏ ba mình, chưa phải lúc.

Với tình hình hiện tại, cậu biết có lẽ mẹ cậu đã đưa ra lựa chọn từ cách đây rất lâu và không bao giờ muốn nhìn thấy cậu nữa. Họ giờ là người dưng, và bà chắc hẳn sẽ từ chối gặp cậu kể cả cậu có tìm được bà đi chăng nữa. Vậy nhưng cậu vẫn phải tiếp tục cố gắng. Cậu phải biết nguyên do vì sao mẹ bỏ đi. Phải kể cho mẹ nghe mọi đi đầu đã xảy ra từ đó tới nay. Cho mẹ một cơ hội cuối cùng để thay đổi quyết định. Hoặc nếu không thì ít nhất phải nghe câu chuyện từ phía mẹ. Phải biết mẹ đã gặp ba như thế nào để cậu có thể lấp đầy những khoảng trống mà cái chết của ông Thaddeus

để lại vẫn chưa được giải đáp. Bởi vì, ngay lúc này, cuộc đời cậu đang là một cỗ máy không bánh răng - một ngôi nhà trống rỗng - và làm sao cậu có thể mong mình hoạt động được khi thiếu đi quá nhiều mảnh ghép như vậy?

Không, trước khi chấp nhận lời đề nghị của ông John, cậu phải tìm mẹ đã - phải đi tới tận cùng nơi bà đang giấu mình. Và cậu nên bắt đầu đi đâu tra từ cửa hiệu. Ba cậu đã từng bảo mẹ có thể nói chuyện với những linh hồn, có khi cậu cũng có khả năng ấy thì sao? Nếu cái bóng đó thực sự là một linh hồn - có thể nó không chỉ là một hình ảnh, mà là một dấu hiệu rằng có thứ gì đó cậu cần ở Cửa hiệu Đồng hồ của nhà Townsend? Đàng nào thì cậu cũng sẽ tới đó đêm nay và tìm hiểu. Ông John sẽ bắt đầu hành trình của mình vào lúc ấy, những người máy sẽ hết cốt và Lily thì đã ngủ - không ai có thể nhận ra cậu đã đi.

“Cháu không nghĩ mình đã sẵn sàng cho việc từ bỏ tìm kiếm mẹ Selena ngay lúc này.” Robert nói. “Cháu cần phải khép một cánh cửa lại trước khi mở cánh cửa khác ra.” Cậu đột ngột đứng dậy, và khi xoay người bước đi, cậu liếc nhìn lại ông John. Giáo sư mỉm cười với cậu, nhưng phía sau đôi mắt kính hình nửa vầng trăng, ánh mắt ông trông có vẻ buồn.

* * *

Chiều hôm đó, Lily thấy cha ở trong phòng và đóng gói hành lý.

“Cha đã định đi rồi à?” Con bé hỏi khi nhìn ông lấy những chiếc áo ra khỏi tủ đồ và gấp chúng cất vào va li.

“Cha phải đi.” Ông trả lời. “Chỉ còn bốn ngày nữa là đến Lễ kỷ niệm, còn rất ít thời gian để hoàn thành công việc.”

Thật thất vọng khi thấy cha chuẩn bị đi một mình. Lily chìa một tay ra để Malkin rút cái đầu cứng của nó vào lòng bàn tay con bé. “Cha hãy đưa bọn con đi cùng.” Con bé nói. “Công việc sẽ thuận lợi hơn khi có bọn con giúp sức.”

Cha ngừng gập áo. “Cha đã quyết định đưa Đội trưởng Springer theo mình cho mục đích ấy rồi. Ông ấy là người sẵn lòng đi nhất.”

“Robert và con cũng sẵn lòng đi mà.”

“Lily, cha không muốn tranh luận. Không có thời gian đâu con. Cha phải làm xong việc này không thì sẽ lỡ chuyến khí cầu mất.” Ông không gấp nữa mà nhét cái áo vào trong va li. “Thêm nữa, con và Robert không thể nào đóng gói đồ và sẵn sàng rời đi kịp lúc được.”

“Con đã nghĩ cha sẽ nói câu đó.” Lily nói với cha. “Nên con đã chuẩn bị một túi hành lý trong khi hai người đang nói chuyện. Trong đó có tất cả những gì chúng ta cần, và nó đã sẵn sàng đợi ngoài sảnh rồi. Cha thấy con được việc thế nào chưa? Con chắc chắn chúng ta sẽ sẵn sàng đi và ít om sòm nhất có thể. Cha đừng có đối xử với con như trẻ con nữa, cha à.”

Cha lắc đầu. “Sao con không chịu nghe lời chứ, Lily? Con sẽ không đi, Robert cũng vậy. Thằng bé vẫn đang bị tổn thương vì việc của ba nó, còn với con, những mối nguy hiểm tồi tệ nhất có thể đã qua đi, nhưng chúng ta không thể chắc chắn Silverfish, hay những kẻ xấu xa dễ tiện thích giết chóc là Roach và Mould kia, có kẻ cho những người khác về trái tim máy của con hay không. Dù gì thì chúng đã chuẩn bị trước để không từ một thủ đoạn nào, chầu chực và đánh cắp nó. Chúng ta phải giả định rằng vẫn còn những người muốn hãm hại con.”

Lily giúp cha đóng va li và khóa các dây đai lại. Tại sao lúc nào cha cũng đối xử với nó như một đứa bé gái vậy? Năm ngoái nó đã làm được

nhieu đi đầu hơn cả những gì nó từng nghĩ mình có thể làm được, và giờ cha lại quá coi thường không nhìn ra đi đầu đó. Chẳng lẽ cha định giấu tiệt nó đi mãi mãi? Đó là cuộc sống kiểu gì không biết?

Con bé quăng mình xuống giường. “Cha à, con không quan tâm. Đã đến lúc chúng ta ngừng giấu giếm mọi thứ đi rồi. Sẽ chẳng nghĩa lý gì nếu sống trong nỗi sợ hãi những đi đầu có thể xảy ra khi chúng ngăn ta tận hưởng niềm vui mà sự tự do mang lại.”

Cha nhác cái va li khỏi giường. “Không phải chỉ vì có thể có ai đó mưu đồ đánh cắp trái tim của con - cứ như thể việc ấy chưa đủ tồi tệ vậy! Những người máy là tài sản, những người lai máy thì bị ruồng rẫy - thậm chí cha còn từng nghe về những trường hợp họ bị quấy rối trên đường phố nữa kìa.”

“Con không nghĩ đó là sự thật.” Lily nói. “Và con nghĩ cha đã đánh giá thấp khả năng đối phó của con rồi.”

“Có lẽ vậy.” Cha nói. “Nhưng thế này thì dễ dàng hơn. Cha đã quyết rồi và chẳng đi đầu gì con nói có thể thay đổi được.” Cha ngừng lại và nhìn nó đăm đăm. “Có một đi đầu khác mà cha chưa kể cho con, Lily ạ... Cha đã hỏi Robert xem thằng bé có muốn trở thành một phần của gia đình ta mãi mãi không. Trong thời gian cha đi London, cha định sẽ tới nói chuyện với một luật sư về khả năng nhận nuôi thằng bé.”

Lily nhảy bật khỏi chỗ ngồi của mình đầy hào hứng. “Một ý tưởng tuyệt vời.” Con bé nói. Rồi nó nhớ lại rằng gần đây Robert trông buồn bã ra sao, rằng nó đoán bạn mình đang đau đầu nhớ về cuộc sống cũ như thế nào. “Nhưng chúng ta có nên cho mẹ bạn ấy một cơ hội cuối để tìm lại con mình không?”

“Mẹ Robert đã lựa chọn khi bỏ rơi thằng bé. Cha không chắc có bao giờ bà ấy quay lại không nữa.”

“Ai ai cũng đều xứng đáng được tin tưởng trước khi có bằng chứng rõ ràng, không phải sao ạ?”

“Xem này, cha phải đi rồi.” Cha nói. “Không thì cha sẽ bị lỡ chuyến bay mất.”

Sau đó, khi nhìn thấy những ý nghĩ mơ hồ rồi rầm lướt qua gương mặt Lily, ông dừng lại, thả cái túi xuống và bước tới con bé. Ông đặt một tay lên vai Lily và nhìn vào mắt nó.

“Robert cần thời gian cha vắng mặt để nghĩ về những đi đâu thằng bé muốn, để quen với ý nghĩ rằng đây là gia đình của nó. Và con cũng cần làm quen với những đi đâu thay đổi ấy nữa. Cha không muốn thúc giục Robert, Lily ạ. Cha muốn thằng bé tự quyết định. Trong thời gian ấy, con phải làm cho Robert thấy nó được chào đón, cho nó thấy rằng nó thuộc về nơi này.”

Cha ôm chặt Lily vào lòng. “Đây là nhiệm vụ dành cho con khi cha đi vắng. Hãy cùng nhau làm mọi việc, đối xử với thằng bé như một người anh trai.”

“Thế thôi ạ?”

“Thế thôi.” Cha hôn vào trán con bé.

Lily cảm thấy con giận vẫn đang âm ỉ trong lòng khi hai cha con cùng nhau đi tới đầu cầu thang. Đối xử tốt với Robert không phải là một nhiệm vụ. Đẳng nào con bé cũng làm đi đâu đó, vì nó quý Robert mà. Nhưng nếu mà cả hai cùng đi tới London với cha thì đó sẽ là một chuyến phiêu lưu đích thực.

Con bé ghét bị cho ra rìa như thế này. Nó lùi lại và nấn ná ở lan can, giả vờ như mình còn phải làm đi đâu gì đó khác và quan sát cha đi xuống cầu thang một mình, rồi chào bà Rust, cô Tock, Malkin và Robert ở sảnh.

Cha hôn tạm biệt Robert, gật đầu chào những người máy và xoa tai Malkin. Sau đó, ông quay lại tìm Lily, và khi nhận ra con bé vẫn đang đứng ở đầu cầu thang, ông nở nụ cười thích thú, rồi vẫy tay và gửi tới nó một nụ hôn gió.

Lily mềm lòng hơn một chút, nhưng con bé vẫn giữ mặt lạnh và khoanh tay trước ngực để ngăn chặn ý muốn vẫy tay chào cha của mình.

Con bé nhìn cha đi tới cổng vòm, bước ra khỏi cánh cửa đang được ông Wingnut giữ mở.

Khi Lily chạy tới cửa sổ, cha đã leo vào khoang hành khách của chiếc xe chạy hơi nước cùng Đội trưởng Springer. Trong lúc ấy, ông Wingnut đã yên vị trong khoang dành cho tài xế. Ông gặp chút rắc rối khi khởi động động cơ bởi đây không phải công việc thường ngày của ông.

Malkin len lén chạy tới bên Lily và nhảy lên bậu cửa sổ. Con cáo ngếch đầu lên và ngắm nghía chiếc xe đang bon bon chạy trên con đường rợp bóng cây.

Lily vờn tai con cáo và chăm chăm nhìn những chùm khói phụt ra từ ống khói của chiếc xe. Đột nhiên con bé ước giá mà lúc này nó đi xuống tiễn cha cho đoàn hoàng tử tể. Nó đã rất cố gắng để trở thành một đứa con gái như ý muốn của ông, nhưng đi đâu ấy cũng chẳng tạo ra đi đâu khác biệt bởi ông chẳng bao giờ thêm đếm xỉa tới.

Giá mà cha đừng đối xử với nó như với một cỗ máy hỏng, thì có lẽ nó sẽ có cơ hội. Ông cần phải từ bỏ, đừng ngoan cố nữa, và quan trọng nhất là

ngừng tin mình là người duy nhất trên thế giới này có thể sửa chữa mọi thứ.

Lần tới khi nói chuyện với cha, nó sẽ chứng minh rằng ông đã sai. Nó sẽ làm ông nhận ra rằng nó có thể là chính mình, ngay dưới những cánh cửa của trang viên Brackenbridge này. Nó đủ mạnh mẽ để tự lo cho bản thân mình. Và dù gì nó cũng không sợ hãi - nó dũng cảm hơn ông.

Nhưng có phải đó là điều ba Robert từng nói...? *Không ai có thể dễ dàng đối diện với nỗi sợ, cần có một trái tim dũng cảm để chiến thắng những trận đánh lớn.* Đúng... chính là câu ấy! Và mặc dù cha có thể sợ cái sự thật rằng người ta sẽ xua đuổi nó chỉ vì nó là một người lai, tận sâu bên trong, Lily biết nó có thể đạt được bất kỳ điều gì nó khao khát.